Sygn. akt III U 248/16

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant Łukasz Wyczawski

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2016 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy B. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania B. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 12 lutego 2016 r., ***znak***: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni B. Z. prawo do emerytury, począwszy od dnia 1 listopada 2015 r.

Sygn. akt III U 248/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 kwietnia 2016 r.

Decyzją z dnia 12 lutego 2016 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawczyni B. Z. prawa do emerytury.

W podstawie prawnej decyzji powołano ogólnie przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015, poz. 748) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu organ rentowy powołał się na treść art. 184 ustawy emerytalnej, podnosząc, że odmówił przyznania emerytury, bowiem wnioskodawczyni nie udowodniła 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. Zakład przyjął za udowodnione okresy nieskładkowe w wymiarze 4 lat i 10 dni, składkowe w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni, uzupełniające/rola w wymiarze 4 lat, 5 miesięcy i 8 dni, tj. łącznie 20 lat, w tym staż w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni.

Wnioskodawczyni B. Z. w dniu (...)złożyła odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, że brakujący okres spowodowany był korzystaniem ze zwolnień związanych ze sprawowaniem opieki nad chorym dzieckiem, a ponadto z powodu przebytego wypadku w pracy. Zwróciła także uwagę, że okres pracy w warunkach szczególnych powinien być wydłużony o czas odbywania praktyk na II roku studiów elektrokardiologii, bo wówczas zajęcia miały miejsce w promieniach RTG na oddziale onkologii.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu Zakład wyjaśnił, że odmówił przyznania prawa do emerytury, bowiem wnioskodawczyni nie udowodniła 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Zakład wskazał, że okres odbywania praktyk, o których wspominała wnioskodawczyni w odwołaniu od zaskarżonej decyzji, nie może ulec uwzględnieniu jako okres pracy w szczególnych warunkach, bowiem praca taka winna być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Zarzucił, że wnioskodawczyni w spornym okresie nie była pracownikiem i nie wykonywała pracy stale i w pełnym wymiarze czasu.

Sąd Okręgowy w Przemyślu ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni B. Z., urodzona dnia (...), w okresie od 24 kwietnia 2000 r. do 31 maja 2004 r. była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. B. Z. legitymuje się ogólnym stażem ubezpieczeniowym wynoszącym łącznie 20 lat, na dowód czego w aktach organu rentowego zalega dokumentacja w postaci świadectw pracy. Zakład uwzględnił okres pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni.

W dniu 30 listopada 2015 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o emeryturę, w którym oświadczyła jednocześnie, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Do wniosku dołączyła oświadczenie z dnia 27 listopada 2015 r., w którym poinformowała, że pracowała w gospodarstwie rolnym dziadków o powierzchni 2,1180 ha w okresie od 24 lipca 1973 r. do 31 grudnia 1977 r. wraz z zeznaniami świadków F. Z. i P. T.; zaświadczenie o zameldowaniu wystawione przez Urząd Miejski w L. z dnia 24 listopada 2015 r.; zaświadczenie z dnia 26 listopada 2015 r. wystawione przez Starostę (...) Ośrodek (...), z którego wynika, że K. A., c. W. i K. posiadała gospodarstwo rolne o powierzchni 2,1180 ha w latach 1973 – 1977; oświadczenie wnioskodawczyni z dnia 24 listopada 2015 r.; świadectwo dojrzałości; świadectwo pracy z dnia 25 kwietnia 2000 r. wystawione przez Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w L., z którego wynika, że wnioskodawczyni była zatrudniona w okresie od 1 października 1979 r. do 25 kwietnia 2000 r. na stanowisku starszego technika RTG Poradni Chirurgicznej w L.; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 24 listopada 2015 r. wystawione przez Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w L., z którego wynika, że B. Z. była zatrudniona w Pracowni RTG przy Poradni Chirurgicznej w okresie od 1 października 1979 r. do 25 kwietnia 2000 r., gdzie w okresie od 1 października 1979 r. do 25 kwietnia 1982 r. i od 1 września 1985 r. do 25 kwietnia 2000 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace narażające na działanie promieniowania jonizującego oraz prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300 000 MHz w strefie zagrożenia, wymienione w wykazie A, dziale XIV, pkt 4, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracę na stanowisku technika RTG czyli prace narażające na

działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300 000 MHGz w strefie zagrożenia, wymienioną w wykazie A, dziale XIV, pkt 4 stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w Zakładach (...); zaświadczenie nr (...) z dnia 24 listopada 2015 r. wystawione przez Starostę (...), z którego wynika, że w okresie od 1 września 2004 r. do 19 maja 2005 r., od 3 czerwca 2005 r. do 9 grudnia 2007 r. i od 12 marca 2008 r. do 3 grudnia 2009 r. był zarejestrowany jako bezrobotny, a w okresie od 9 września 2004 r. do 8 marca 2005 r. pobierał zasiłek w wysokości 120%; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez Powiatowy Urząd Pracy w L.; oświadczenie wnioskodawczyni z dnia 15 grudnia 2015 r.

Na podstawie dostępnej dokumentacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 7 stycznia 2016 r., znak: (...), odmówił wnioskodawczyni prawa do emerytury, bowiem na dzień złożenia wniosku nie udowodniła 20 lat ogólnego stażu pracy oraz 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 199 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 4 lat i 10 dni, składkowe w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni, tj. łącznie 19 lat i 7 dni, w tym staż w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni. Organ rentowy wyjaśnił, że do ogólnego stażu pracy nie została uwzględniona praca w gospodarstwie rolnym dziadków w okresie od 24 lipca 1973 r. do 31 grudnia 1977 r., bowiem w okresie tym rodzice wnioskodawczyni pracowali zawodowo, a więc praca ta nie była jedynym źródłem utrzymania wnioskodawczyni.

W dniu 2 lutego 2016 r. wnioskodawczyni przedłożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych: oświadczenie, w którym wyjaśniła, że pomagała zarówno w gospodarstwie rolnym rodziców, jak i dziadków; oświadczenie w sprawie braku dokumentów w z dnia 2 lutego 2016 r. wraz z zeznaniami świadków B. M. i E. B.; zaświadczenie z dnia 25 stycznia 2016 r. wystawione przez Starostę (...) Ośrodek (...) w L., z którego wynika, że K. C. posiadał gospodarstwo rolne o powierzchni 0,81 ha w latach 1972-1977.

W oparciu o powyższe, decyzją z dnia (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponownie odmówił przyznania emerytury, bowiem wnioskodawczyni nie udowodniła 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach. Organ rentowy przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 4 lat i 10 dni, składkowe w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni, uzupełniające/rola w wymiarze 4 lat, 5 miesięcy i 8 dni, tj. łącznie 20 lat, w tym staż w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni.

Dowód:

- decyzja ZUS O/P. z dnia 13.04.2000 r., 17.04.2002 r.,

- wniosek o emeryturę z dni 30.11.2015 r.,

- oświadczenie z dnia 27.11.2015 r.,

- zaświadczenie o zameldowaniu wystawione przez Urząd Miejski w L. z dnia 24.11.2015 r.,

- zaświadczenie z dnia 26.11.2015 r. wystawione przez Starostę (...) Ośrodek (...),

- oświadczenie wnioskodawczyni z dnia 24.11.2015 r.,

- świadectwo dojrzałości,

- świadectwo pracy z dnia 25.04.2000 r. wystawione przez Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w L.,

- świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 24.11.2015 r. wystawione przez Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w L.,

- zaświadczenie nr (...) z dnia 24.11.2015 r. wystawione przez Starostę (...),

- zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione przez Powiatowy Urząd Pracy w L.,

- oświadczenie wnioskodawczyni z dnia 15.12.2015 r.,

- decyzja ZUS O/R. z dnia 7.01.2016 r.,

- oświadczenie w sprawie braku dokumentów w z dnia 2.02.2016 r. wraz z zeznaniami świadków,

- zaświadczenie z dnia 25.01.2016 r. wystawione przez Starostę (...) Ośrodek (...) w L.,

- decyzja ZUS O/R. z dnia 12.02.2016 r.

w aktach organu rentowego.

W związku z zobowiązaniem do przedłożenia wykazu uwzględnionych okresów zatrudnienia wnioskodawczyni w szczególnych warunkach oraz okresów korzystania z zasiłków chorobowych przypadających w w/w okresach, organ rentowy w piśmie z dnia 15 kwietnia 2016 r. przedstawił wykaz okresów nieskładkowych – zasiłków chorobowych (kod 47): od 20 stycznia 1992 r. do 24 stycznia 1992 r., od 27 października 1992 r. do 10 listopada 1992 r., od 1 marca 1993 r. do 21 marca 1993 r., od 1 grudnia 1993 r. do 8 grudnia 1993 r., od 7 stycznia 1994 r. do 20 lutego 1994 r., od 1 czerwca 1994 r. do 7 sierpnia 1994 r., od 7 kwietnia 1995 r. do 16 kwietnia 1995 r., od 21 sierpnia 1995 r. do 28 sierpnia 1995 r., od 2 stycznia 1996 r. do 15 stycznia 1996 r., od 5 marca 1996 r. do 14 marca 1996 r., od 26 maja 1996 r. do 17 czerwca 1996 r., od 1 listopada 1996 r. do 30 listopada 1996 r., od 14 marca 1997 r. do 28 marca 1997 r., od 29 września 1997 r. do 21 października 1997 r., od 19 listopada 1997 r. do 24 grudnia 1997 r., od 15 października 1998 r. do 30 października 1998 r., od 1 grudnia 1998 r. do 4 grudnia 1998 r., od 7 grudnia 1998 r. do 11 grudnia 1998 r., od 14 grudnia 1998 r. do 24 grudnia 1998 r., od 28 grudnia 1998 r. do 31 grudnia 1998 r., tj. łącznie 1 rok i 10 dni.

Okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wyniósł 16 lat i 7 dni.

Dowód:

- pismo ZUS z dnia 15.04.2016 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd w całości ustalił na podstawie dowodów
z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a nadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni B. Z. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.
o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U.
z 2015 r. poz. 748) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa
(ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach
i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa
w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach
lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby
i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych
w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.
w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43
ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych
w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach
lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat
dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi
do okresów zatrudnienia.

Bezspornym jest, iż wnioskodawczyni B. Z. w dniu (...) r. ukończyła 55 lat; we wniosku o emeryturę oświadczyła, iż nie jest członkiem OFE; a ponadto wykazała na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął również za udowodnione okresy pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 27 dni.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była zatem kwestia ustalenia, czy wnioskodawczyni była zatrudniona, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

W wyroku z dnia 10 stycznia 2014 r., III AUa 564/13, Sąd Apelacyjny
w Ł. stwierdził, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego
w art. 184 u.e.r.f.u.s. okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wyjaśnił, iż prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje bowiem temu ubezpieczonemu, który spełnia warunki określone w tym przepisie, niezależnie od tego, kiedy osiągnął wiek przewidziany w art. 32 tej ustawy. Jednocześnie wyłączenie okresów zwolnień lekarskich i urlopów macierzyńskich wynika tylko i wyłączenie z art. 32 ust. 1a pkt 1, który datą nawiązuje do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r.
o rewaloryzacji emerytury i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent
oraz o zmianie niektórych ustaw. Wówczas okres pracy w szczególnych warunkach obejmował zarówno okresy składkowe, jak i okresy nieskładkowe, jeżeli mieściły się one w okresie wykonywania pracy zgodnie
z umową o pracę, zatem zaliczało się również m.in. okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania stosunku pracy przypadające po dniu wejścia w życie ustawy o rewaloryzacji emerytur i rent. Zatem na gruncie przepisów prawa (z wyłączeniem właśnie art. 32 ust. 1a pkt 1), w tym i § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach
lub w szczególnym charakterze, nie ma przeszkód do uwzględniania także zwolnień lekarskich czy urlopów macierzyńskich. Stosowanie ww. przepisu
w stosunku do ubezpieczonych, którzy w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli pełny staż ubezpieczeniowy, w tym wymagany okres pracy w szczególnych warunkach, lecz nie osiągnęli wieku emerytalnego, jest wyłączone. Wymaganie bowiem od takich osób dodatkowo warunku osiągnięcia przed dniem 1 lipca 2004 r. odpowiedniego wieku emerytalnego byłoby zbyt daleko idące. Sytuacja osób wymienionych w art. 184 polega właśnie na spełnieniu się tylko części stanu faktycznego koniecznego do nabycia prawa, które poprzedza i zabezpiecza przyszłe prawo podmiotowe. W art. 184 ustawodawca utrwalił sytuację osób, które w dniu wejścia w życie ustawy wypełniły warunki stażu szczególnego i ogólnego i zadeklarował ich przyszłe prawo do emerytury w wieku wcześniejszym. Przez wydanie tego przepisu nastąpił stan związania, tj. zobowiązania się przez Państwo do powstrzymania się od jakiejkolwiek ingerencji w istniejące prawo tymczasowe. Gwarancji przyszłego prawa do emerytury złożonej wobec osób, o których mowa w art. 184 ustawy, ustawodawca nie mógł już naruszyć przez ustalenie innego sposobu wyliczenia ich stażu ubezpieczenia. Dlatego też, wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. Wymaganie od osób, które spełniły w dniu 1 stycznia 1999 r. warunki dotyczące stażu ubezpieczenia dodatkowo warunku osiągnięcia przed dniem 1 lipca 2004 r. przewidzianego w art. 32 ustawy wieku należy uznać za zbyt daleko idące, pomijające ochronę prawa tymczasowego, ukierunkowanego
na przyszłe świadczenia.

Takie też stanowisko zaprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 12/11 oraz w wyroku z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 313/09.

W rezultacie Sąd uznał, że okres, kiedy wnioskodawczyni przebywała na zasiłkach chorobowych łącznie w wymiarze 1 roku i 10 dni (w statystykach ZUS okresy te oznaczone zostały symbolem „47”) należy zaliczyć do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika więc, że wnioskodawczyni
na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazała ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełniła wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.
o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca,

w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia emerytalnego spełniła w dniu (...), tj. w dniu ukończenia 55 roku życia, jednakże wniosek o emeryturę został złożony dopiero w dniu (...), a zatem w oparciu o powyższe, prawo do świadczenia emerytalnego należało przyznać począwszy od 1 listopada 2015 r., tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477^{14} § 2 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.